

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 28.7.2026
COM(2026) 401 final

ANNEX

ANEXĂ

la

Recomandarea de decizie a Consiliului

de autorizare a Comisiei Europene să participe, în numele Uniunii Europene, la negocierile din cadrul Organizației Națiunilor Unite pentru un acord internațional privind protecția persoanelor în caz de dezastre

ADDENDUM

DIRECTIVELE DE NEGOCIERE PENTRU UN ACORD INTERNAȚIONAL PRIVIND PROTECȚIA PERSOANELOR ÎN CAZ DE DEZASTRE

În ceea ce privește procesul de negociere, UE ar trebui să urmărească ca acesta să fie deschis, incluziv și transparent și să se bazeze pe cooperarea cu bună credință.

În ceea ce privește obiectivele generale ale negocierilor, UE ar trebui să se asigure că:

(1) Convenția stabilește principiile pentru o cooperare internațională eficace în gestionarea dezastrelor, în special atunci când un dezastru depășește în mod evident capacitățile unui stat, promovând în același timp drepturile omului, dreptul internațional și normele și principiile consacrate în Carta Organizației Națiunilor Unite.

(2) Convenția este conformă cu principiile Cadrului de la Sendai pentru reducerea riscurilor de dezastre în perioada 2015-2030¹, iar principalele constatări ale evaluării la jumătatea perioadei a Cadrului de la Sendai² sunt luate pe deplin în considerare.

(3) Dispozițiile convenției sunt compatibile cu cadrul juridic al UE în domeniul ajutorului umanitar, și anume Regulamentul (CE) nr. 1257/962 al Consiliului, adoptat în temeiul articolului 214 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), și cu cadrul juridic care reglementează sprijinul UE pentru acțiunile statelor membre în domeniul protecției civile în temeiul articolului 196 din TFUE, precum și cu legislația secundară adoptată pe această bază, și anume Decizia 1313/2013/UE privind un mecanism de protecție civilă al Uniunii. Dispozițiile sunt, de asemenea, compatibile cu principiile Comunicării comune a Comisiei și a Înalțului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate din 27 mai 2026³.

(4) Dispozițiile convenției sunt compatibile cu obligațiile internaționale ale UE și ale statelor membre ale acesteia.

(5) Dispozițiile convenției asigură un echilibru adecvat între, pe de o parte, protejarea persoanelor afectate, respectând drepturile acestora și răspunzând nevoilor lor esențiale și, pe de altă parte, respectarea deplină a principiului suveranității teritoriale a statelor, ceea ce implică faptul că responsabilitatea principală de a oferi ajutor în caz de dezastre revine statelor afectate.

(6) Convenția sprijină principiile umanitare ale neutralității, imparțialității, umanității și independenței, care trebuie promovate și respectate pe deplin și în contextul ajutorului în caz de dezastre, astfel cum sunt definite în Consensul european privind ajutorul umanitar⁴.

(7) Textul convenției precizează că, în caz de conflict armat, normele privind aceleași aspecte ar trebui interpretate, în măsura posibilului, astfel încât să dea naștere unui set unic de obligații compatibile. În cazul în care există contradicții ireconciliabile, dreptul internațional umanitar prevalează ca *lex specialis* și nicio dispoziție din convenție nu poate fi interpretată

¹ Rezoluția 69/283 adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 3 iunie 2015.

² Principalele constatări ale evaluării la jumătatea perioadei a Cadrului de la Sendai.

³ [Comunicare comună către Parlamentul European și Consiliu](#), Apărarea valorilor, promovarea reformelor, obținerea de rezultate concrete: acțiunea umanitară a UE într-o ordine mondială în schimbare, JOIN(2026) 25 final, 27 mai 2025.

⁴ Declarație comună a Consiliului și a reprezentanților guvernelor statelor membre reuniți în cadrul Consiliului, a Parlamentului European și a Comisiei Europene (2008/C 25/01).

într-un mod care ar aduce atingere dreptului internațional umanitar. În același timp, aplicarea convenției nu este exclusă a priori, în special având în vedere situațiile de urgență complexe în care se produce un dezastru într-o zonă în care există un conflict armat.

În ceea ce privește fondul negocierilor, UE ar trebui să se asigure că:

(8) Domeniul de aplicare al convenției acoperă toate etapele gestionării dezastrelor, inclusiv prevenirea, pregătirea și răspunsul, și promovează cooperarea internațională în materie de gestionare a dezastrelor, în special în ceea ce privește dezastrele care au efecte transfrontaliere majore sau depășesc capacitățile naționale de răspuns ale unui stat.

(9) Dispozițiile convenției recunosc pe deplin importanța abordării nevoilor esențiale ale persoanelor afectate, respectând în același timp drepturile fundamentale ale acestora și asigurând un echilibru între aceste două abordări complementare.

(10) Convenția prevede o definiție a dezastrelor care permite abordarea consecințelor negative ale unui eveniment asupra persoanelor afectate, indiferent de originea dezastrului. Definiția evită orice prag neclar sau excesiv de ridicat pentru aplicarea dispozițiilor convenției și include daunele aduse bunurilor culturale printre potențialele consecințe negative ale unui dezastru.

(11) Dispozițiile convenției sunt pe deplin conforme cu Orientările de la Oslo privind utilizarea resurselor militare și de apărare civilă străine în cadrul operațiunilor de ajutor în caz de dezastre⁵, recunoscând că aceste resurse pot fi utilizate numai în cazul în care nu există o alternativă civilă comparabilă și doar utilizarea resurselor militare poate răspunde unei nevoi umanitare critice.

(12) Definiția actorilor care acordă asistență include o trimitere la organizațiile de integrare regională, recunoscând astfel rolul organizațiilor precum UE în furnizarea de sprijin pentru gestionarea dezastrelor.

(13) Definiția asistenței externe este amplă și include expertiza.

(14) Convenția menționează în mod explicit că cele patru principii umanitare ale neutralității, imparțialității, umanității și independenței trebuie respectate în cadrul răspunsului în caz de dezastre. Obiectivul general al instrumentului este de a proteja persoanele afectate, ale căror drepturi trebuie respectate și ale căror nevoi esențiale trebuie luate în considerare, ținând seama de situația specifică a persoanelor afectate în mod disproporționat de un dezastru, inclusiv a celor care se confruntă cu forme multiple și intersecționale de discriminare, și acordând o atenție deosebită drepturilor și nevoilor femeilor, copiilor, persoanelor în vârstă și persoanelor cu handicap.

(15) Convenția stabilește îndatorirea statelor de a coopera între ele și cu organizațiile guvernamentale și neguvernamentale internaționale relevante în toate etapele gestionării dezastrelor, inclusiv reducerea riscului de dezastre, pentru a răspunde în mod adecvat numărului, complexității și intensității tot mai mari a dezastrelor. Statele afectate au datoria de a solicita asistență externă atunci când un dezastru depășește în mod evident capacitățile lor. Convenția menționează, de asemenea, o listă amplă și neexhaustivă a formelor de cooperare.

(16) Convenția consacră datoria statelor de a reduce riscurile de dezastre prin mijloace adecvate.

⁵ Orientările de la Oslo ale Oficiului pentru Coordonarea Afacerilor Umanitare din noiembrie 2007.

(17) Dispozițiile convenției menționează în mod clar obligația statului afectat de a proteja persoanele afectate și de a acorda asistență, ceea ce implică datoria de a se asigura că furnizarea de asistență este promptă și eficace și de a permite accesul la asistență externă persoanelor aflate în dificultate. Deși statul afectat are dreptul de a impune condiții privind furnizarea de asistență externă, ținând seama de drepturile și nevoile persoanelor afectate, dispozițiile precizează în mod expres că statul afectat nu refuză în mod arbitrar să își dea consimțământul pentru ofertele de asistență externă. Dispozițiile precizează, de asemenea, că statul afectat trebuie să faciliteze furnizarea de asistență și să protejeze personalul care acordă asistență și echipamentele și bunurile din cadrul ajutorului în caz de dezastre.

(18) Convenția conține norme procedurale minime pentru o cooperare internațională eficace care să asigure în mod armonios eliminarea treptată a asistenței externe.

Referitor la funcționarea convenției, UE ar trebui să se asigure că:

(19) Convenția menține instrumentele existente la nivel mondial și regional, precum și cooperarea internațională actuală în ceea ce privește ajutorul în caz de dezastre. În special, statele membre ale Uniunii Europene pot continua să aplice normele UE în cadrul relațiilor reciproce.

(20) Convenția prevede un mecanism simplu și adecvat pentru a asigura punerea sa în aplicare și prevede dispoziții finale, inclusiv în ceea ce privește semnarea, ratificarea, acceptarea, aprobarea și aderarea, intrarea în vigoare, modificarea, suspendarea, denunțarea, depozitarul și limbile.

(21) Convenția asigură participarea și cooperarea efectivă între toate părțile interesate relevante, inclusiv organizațiile neguvernamentale și alte organizații ale societății civile, pentru a sprijini punerea sa în aplicare.

(22) Convenția permite UE să devină parte la aceasta și să participe la mecanismul de soluționare a litigiilor.

Per ansamblu, procedura de negociere este următoarea:

(23) Comisia ar trebui să depună eforturi pentru a asigura coerența convenției cu legislația și politicile relevante ale UE, precum și cu angajamentele asumate de UE în temeiul altor acorduri multilaterale relevante.

(24) Comisia ar trebui să poarte negocieri în numele UE, în ceea ce privește aspectele care intră în sfera sa de competență, în conformitate cu tratatele.

(25) Negocierile, inclusiv fiecare rundă de negocieri, trebuie să fie pregătite cu mult timp înainte. În acest scop, Comisia informează Consiliul în legătură cu calendarul preconizat și cu aspectele care trebuie supuse negocierii și transmite informațiile relevante cât mai curând posibil.

(26) În conformitate cu principiul cooperării loiale, Comisia și statele membre ar trebui să coopereze îndeaproape pe parcursul procesului de negociere, inclusiv prin contacte periodice cu experții statelor membre și cu reprezentanții acestora de la New York.

(27) În măsura posibilului, sesiunile de negociere sunt precedate de o reuniune a Grupului de lucru pentru drept internațional public pentru a identifica aspectele-cheie și pentru a formula avize și a oferi orientări, inclusiv pentru a formula declarații și rezerve, după caz.

(28) Comisia raportează Grupului de lucru pentru drept internațional public cu privire la rezultatul negocierilor după fiecare sesiune de negociere, inclusiv în scris.

(29) Comisia informează Consiliul și consultă Grupul de lucru pentru drept internațional public cu privire la orice chestiune importantă care ar putea apărea în cursul negocierilor.